

Lektorský posudek.

Jiří Stivín Jr. si pro svou magisterskou práci na HAMU (Hudební a taneční fakulta) vybral téma s dlouhým názvem „**Výuka hry na soupravu bicích nástrojů v České Republice s ohledem na jazz a improvizaci ve 20.století**“. Magisterská práce navazuje na bakalářskou práci stejného autora s názvem „Čeští jazzoví bubeníci 20.století“.

Práce má čtyři části:

1. Vymezení pojmů, bubeníci v USA, metodika Moeller versus Gladstone.
2. Specifika hry na bicí nástroje v jazzu.
3. Metody výuky bicích nástrojů na území ČR.
4. Závěr.

Práce se především zabývá způsoby výuky hry na jazzovou bicí soupravu v České republice, srovnává domácí metody se zahraničními a popisuje celkový vývoj hry na bicí nástroje.

V kapitole 1.1.1 autor uvádí méně známá fakta o skupině Rytmus 46-48, jejíž členové po návštěvě Norimberka (hráli na oslavách konce 2.světové války), začali v Praze již v roce 1946 hrát be-bop. Je docela možné, že tehdy v pražském Pygmalionu šlo o vůbec první evropskou skupinu hrající moderní jazz nazývaný be-bop. Evropská jazzová historie uvádí jako první jazzové skupiny z Londýna a Stockholmu (cca 1948). Americký saxofonista, člen orchestru Dona Redmana, od něhož čeští muzikanti čerpali v Norimberku informace, se jmenoval Don Byas. https://cs.wikipedia.org/wiki/Don_Byas (překlepy na str.11: Bayas, Hoříček).

V části 1.4 autor porovnává dvě americké pedagogické osobnosti, které stanovily základy výuky hry na bicí – S.A.Moellera a B.Gladstonea.

V době železné opony byl přístup k materiálům z USA velmi omezený. Přesto, jak autor uvádí v kapitole 2.3, vyučoval v Praze od roku 1974 hru na bicí Miloš Veselý, od roku 1985 již na Státní konzervatoři. Prof. Veselý napsal vlastní učebnice („Akcenty“), které nekopírovaly americké rudimenty.

Autor přehledně vysvětluje historický vznik tradičního držení paliček – v armádě bylo potřeba hrát za chůze složitější rytmické útvary. Dnes mají hráči na výběr: shodné držení (matched grip), které má tři verze: německou (hřbet ruky vzhůru), francouzskou (hřbet rukou do strany) a americkou, přičemž dnešní americké držení je kompromisem mezi oběma způsoby, a to podle toho, co je v dané situaci třeba. Fyziognomie rukou a krčních svalů je neúprosná. Skvělý holandský bubeník Tony Nahar musel ukončit kariéru v 45 letech v důsledku totálně přetížených krčních svalů.

Prof. Miloš Veselý dal svým žákům volnost, ponechal výběr držení paliček na jejich rozhodnutí. V tom byla jeho pedagogická genialita. Návštěva amerického bubeníka Davea Weckla na pražské konzervatoři, kdy přítomným žákům přehrál všechna cvičení z „Akcentů“, propůjčuje prof. Veselému mezinárodní kredit.

Jiří Stivín popisuje praktickou osobní zkušenost z vyučování svých žáků: studenti, kteří cvičili podle metodiky Veselého, mají s americkými rudimenty mnohem méně práce.

V přehledu světových (amerických) bubeníků nechybí žádná důležitá osobnost.

Celkové hodnocení: magisterská práce Jiřího Stivína je napsána s velkým přehledem. Uvedená problematika může sloužit jako metodická příručka pro učitele výuky hry na bicí nástroje, případně pro všechny zájemce o hru na jazzovou a rockovou bicí soupravu. Doporučuji její uvedení na webu HAMU nebo případné vydání tiskem.

Použitá literatura a odkazy na elektronické zdroje jsou uvedeny. Po jazykové stránce je Stivínova práce dobrá, čtivá. Stylistických neobratností a překlepů je minimálně.

Hodnocení: **výborně.**

Emil Viklický

Praha, 27.7.2021